

ת"פ 17309/05/21 - מדינת ישראל נגד ירון ריכטר

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 17309-05-21 מדינת ישראל נ' ריכטר ואח'
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת נורית הרצמן אבי-יצחק
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד אסף תומר

נגד
הנאשמים 1. ירון ריכטר
ע"י ב"כ עוה"ד גיל פרידמן
2. גלעד מעלם
ע"י ב"כ עוה"ד בנימין סעדון

החלטה

עניינה של החלטה זו בבקשה לזיכוי בטענת "אין להשיב לאשמה" שהוגשה מטעם שני הנאשמים.

רקע עובדתי

בתאריך 9.5.21 הוגש נגד הנאשמים כתב אישום המייחס להם, בצוותא, עבירות של **פגיעה בשמורת טבע** לפי סעיפים 30(ד) ו-57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח-1998 (להלן - **חוק גנים לאומיים**); **פגיעה בחי בשמורה** לפי תקנה 2 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות), תשל"ט-1979 וסעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים; וכן עבירה של **דיג ללא רישיון דיג**, לפי סעיף 3(4) יחד עם סעיף 10(1) לפקודת הדיג, 1937.

כמו כן, נאשם 2 מואשם בעבירה של **איסור הכנסת כלים ומכשירים**, לפי סעיף 4(ב) לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות), תשל"ט-1979 וסעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 2.9.20 עסקו הנאשמים בדיג בשמורת הטבע המוכרזת ים גדור באזור היישוב מכמורת (להלן - **השמורה**) באמצעות רשת זריקה השייכת לנאשם 2 והוכנסה על ידו לשמורה, וזאת מבלי יש בידיהם רישיון דיג אישי.

בישיבת הקראת כתב האישום שהתקיימה בפני כב' השופט א' קפלן ביום 18.11.21 כפרו הנאשמים, באמצעות באי כוחם, בעובדות כתב האישום, למעט העובדה המתייחסת להעדר רישיון דיג. הנאשמים חלקו על מקום הדיג והשילוט

במקום שבו בוצע הדייג. התיק נקבע לשמיעת ראיות, שנשמעו בפני המותב הנוכחי, לאחר העברת התיק בהחלטת כב' סגנית הנשיאה מיום 7.3.22.

לאחר תום פרשת התביעה שנשמעה ביום 30.5.22, במסגרתה העידו עדי התביעה גיא לויאן - מנהל מרחב ים מרכז ברשות הטבע והגנים (להלן - **רט"ג**) וד"ר רות יהל - אקולוגית הרט"ג וכן הוגשו בהסכמה תעודות עובד ציבור, הודיעו באי כח הנאשמים על כוונתם להגיש בקשה לזיכוי בטענת "אין להשיב לאשמה". נימוקי הבקשה הוגשו בכתב ע"י שני הסנגורים במשותף ותגובת המאשימה הוגשה אף היא בכתב.

הרקע הנורמטיבי

סעיף 158 לחוק סדר הדין פלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, קובע:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין...".

ככלל, חובתה של המאשימה היא להניח בפני בית המשפט ראיות להוכחת האשמה המיוחסת לנאשם. מקום בו לא עמדה המאשימה בחובה זו ולא הביאה ראיות אשר יש בהן על פניהן כדי לבסס הרשעה, לא תקום חובתו של נאשם להשיב לאשמה. בבחינת ראיות המאשימה בהקשר זה, די בכך שבית המשפט ישתכנע כי קיימות ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום. בשלב זה, אין הוא נדרש להכריע בשאלת דיות הראיות וגם לא במידת מהימנותן וכן אין הוא בודק האם המאשימה הוכיחה קיומן של ראיות סיוע או דבר לחיזוק, מקום בו נדרשות כאלה. על בית המשפט לשקול האם בהנחה שיינתן בעדויות שנשמעו ובראיות שהוצגו מלוא האמון ומלוא המשקל הראייתי יהא מקום להרשיע את הנאשם. לענין זה ר' דברי כב' השופט שמגר (כתוארו אז), בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' כחלון ואח'**, פ"ד לב(1) 170:

"בית-המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות משקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון, ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם..."

לא בשלב זה על בית-המשפט לבחון את משקלן של הראיות ואת מהימנותם של העדים שהביאו ראיות אלה. מה שעליו לבחון הוא אם ישנה ראיה או לאו, ובמילים 'ראיה כלשהיא' אינני מתכוון לקורטוב (allitnics) של ראיה. אם בית המשפט סבור כי יש ראיות על נקודות חשובות אלה או אחרות, הרי תיקרא ההגנה להשיב."

ראו גם ע"פ 405/80 **מדינת ישראל נ' שדמי**, פ"ד ל"ד(2) 757; י' קדמי, **על סדר הדין הפלילי**, 2009, חלק שני כרך א', עמ' 1444.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים על רקע עדויות עדי התביעה והמוצגים, החלטתי לדחות את טענת "אין להשיב לאשמה" ולחייב את הנאשמים להשיב לאשמה המיוחסת להם. ואלה הם טעמיי:

1. לטענת ב"כ הנאשמים, לא הוכח סעיף 1 לעובדות כתב האישום לפיו **"שמורת הטבע ים גדור הינה שמורת טבע מוכרזת בים התיכון, באזור היישוב מכמורת, אשר מוצבים בה שלטים ברורים האוסרים בין היתר על דיג בגבולותיה"**. זאת מאחר ששמורת הטבע היא בתוך הים התיכון, אך בתוך הים לא הוצב ולו שלט אחד, שכן השלטים מוצבים **על החוף**. עוד נטען כי באף אחד מהשלטים לא נאמר שאסור לדוג בגבולות השמורה. טענה זו דינה להידחות. כאמור בתגובת המאשימה, אכרזת מקום כשמורת טבע מהווה דבר חקיקה ואין הכרח בהצבת שלטים המציינים את קיומה (ראו למשל ת"פ (קצ') 9700-08-13 **מדינת ישראל נ' אלימלך** (16.3.17) והפסיקה המפורטת שם). בשמורה הנדונה מוצבים שלטים לגבי עצם קיומה ולגבי המותר והאסור בה (עדות גיא לויאן והתמונות **ת/3**). טענת באי-כוח הנאשמים לפיה השילוט צריך היה להימצא **בתוך מי הים** (שם שטח השמורה) ולא על החוף - מוטב שלא הייתה מועלית.

2. באשר לעובדה 2 לכתב האישום שעניינה עצם הדיג בשמורה, טענו ב"כ הנאשמים כי עצם הדיג לא הוכח וגם מיקומו בתוך השמורה לא הוכח, בהסתמך על מדידה בסרגל וחישוב שלשיטתם מביא לתוצאה שהמקום בו מסומן ה'נעץ' במפת התצ"א **ת/4** מצוי לפחות 20 מטר מתחילת השמורה ואין ראייה לכך שרשת הזריקה נזרקה למרחק זה. ב"כ המאשימה בתגובתו הפנה לראיות המוכיחות לטעמו עובדה זו, והצביע על האבסורד הטמון בטענה, בפרט בשילובה יחד עם הטענה המתייחסת לסעיף 1 לעובדות. עיינתי בראיות התביעה ומצאתי כי יש בהן תשתית מספקת להוכחת הדיג בשמורה, בוודאי ברמה המצדיקה לחייב את הנאשמים להשיב לאשמה: - שני **הנאשמים הודו** בחקירותיהם (**ת/5, ת/6**) בכך שזרקו את הרשת למי הים. נאשם 2 אף אישר בחקירתו שתפס דגיגונים באמצעות הרשת (והחזירם למים); - העד **גיא לויאן** תיאר בדו"ח הפעולה שערך (**ת/1**) שראה כי שני הנאשמים החזיקו ברשת ונאשם 1 זרק את הרשת למים ואסף אותה ואף העיד בעדותו שראה במו עיניו את הרשת נזרקת למים ונאספת; - **בתמונות ת/2** נראים הנאשמים מתעסקים ברשת.

באשר לטענה שעניינה מיקום ה'נעץ' במפת התצ"א **ת/4** ביחס לתחילת שטח השמורה, יש לשים לב להערה המודפסת בתחתית המפה: **"מפה זו אינה מהווה אסמכתא לקביעת גבולות מדויקים"** ועם זאת יצוין כי בהתבוננות בית המשפט עצמו במפה נראה כי הנקודה אליה נזרקה הרשת כפי שסומנה ע"י גיא לויאן, בהחלט מצויה בתוך גבולות השמורה כפי שסומנו במפה, כך שהטענה אינה ברורה עד תום. מכל מקום, העד גיא לויאן כתב בדו"ח הפעולה **ת/1** כי הנאשמים עמדו על קו המים **בשטח השמורה הימית** וזרקו את הרשת. בחקירתו הנגדית לא הוטחה בפניו טענה שהנאשמים כלל לא זרקו את הרשת לשטח השמורה ולכן ספק מהו המשקל שניתן יהיה לייחס בסופו של יום לחישובים בלתי מקצועיים באמצעות סרגל על גבי תדפיס מפה שמלכתחילה לא נועדה למטרה זו. על כל פנים, ההכרעה הסופית בטענה זו תיעשה רק לאחר שמיעת פרשת ההגנה.

3. בהתייחס לעובדה 4 שעניינה פגיעת הנאשמים בשמורת הטבע ובחי בשמורה, נטען כי הנאשמים היו במרחק

של 20 מטר מהשמורה ולכן לא פגעו בשמורה ובחי בה, וכן נטען כי הפקח לא ראה שהנאשמים הוציאו דגים מהמים. לפגיעה הטמונה בעצם ביצוע דייג בשמורת טבע ימית מתייחסת חוות דעתה של המומחית **ד"ר רות יהל (ת/11)**, אשר לא נחקרה בחקירה נגדית על קביעותיה. נאשם 2 אמנם הודה בחקירתו כי אכן תפסו דגיגונים באמצעות הרשת והחזירו אותם למים **(ת/6 ש' 13)**, אך יודגש כי הדין אינו דורש תפיסת דגים בפועל על מנת שהפעולה תיחשב ל'עיסוק בדיג', על פי הוראת סעיף 10(1)(א) לפקודת הדיג, 1937.

4. עוד הוסיפו וטענו ב"כ הנאשמים כי המאשימה לא הוכיחה הכנסת כלים ומכשירים לשמורה. גם טענה זו דינה להידחות בהינתן שלל הראיות שהוצגו בנושא זה, לרבות התמונות, עדויות אנשי הרט"ג והודאת נאשם 2 כי הרשת שזרקו היא שלו **(ת/6 ש' 16-17)**.

5. בטרם סיום אזכיר כי עצם העדר רישיון דייג לשני הנאשמים איננו במחלוקת. הנאשמים הודו בכך עוד בישיבת ההקראה ושוב לקראת סוף פרשת התביעה (עמ' 11 ש' 8 לפרוט'). למעלה מן הצורך הוגשה **תע"צ ת/13** המעידה על כך שלנאשמים לא היה רישיון דיג ביום האירוע.

די בכל אלה כדי לקבוע כי הונחה בפניי מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את נטל הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן המאשימה אל הנאשמים, שיצטרכו להשיב לאשמה ולהסביר את מעשיהם בעת האירוע (אם יבחרו להעיד, כמובן). זאת, להזכיר, מבלי שאני נדרשת בשלב זה לקביעות מהימנות כלשהן בנוגע לעדויות עדי התביעה ו/או יתר הראיות שהונחו בפניי.

משכך, הנני דוחה את הבקשה. התיק קבוע לשמיעת פרשת ההגנה ליום 29.8.22 בשעה 10:30.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ב"כ הנאשמים ידאגו להתייצבותם ולהתייצבות עדי ההגנה (אם ישנם) במועד שנקבע.

ניתנה היום, א' אלול תשפ"ב, 28 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.